

ἔνῃ ἀκουσμα ἔς τὸ γόμο! Νάξ. || Παροιμ. Ἐβκαλεν τ' ἀκουσμαν ὁ θεριστὴς τὸ ἔπ-πεσεν τὸ ἔτοιμαῖτον (ἀπέκτησε φήμην καὶ ἤδη ἀφροντιστεῖ. Ἐπὶ τοῦ ἀποκτήσαντος φήμην καὶ ἔπειτα μὴ φροντίζοντος περὶ οὐδενός) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἄ πάω θῶ νὰ κρεμαστῶ ἀφ' τῆς ἐλαιᾶς τὸν κλῶνο, νὰ βγῇ ἔς τὸν κόσμον ἀκουσμα, γ-ῆ ἀγάπη κάμνει φόνον (ἄ=θά, θῶ=θέλω) Χίος. Συνών. ἀκ ο ἢ 2, ὄνομα.

β) Ἀγγελία, εἰδησις Εὐβ. — Λεξ. Περίδ. : Ἄσμ.

Μόν' θέλον νὰ μὲ θάψετε μ' αὐτὰ τὰ ματωμένα, γιὰ νὰ πάῃ ἀκουσμα κάτον ἔς τὴ γῆ ἔς τὴ χώρα

Εὐβ. 2) Τὸ διὰ τῆς ἀκοῆς αἰσθημα, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκούειν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) : Ἐσὺ ξάι 'κ' ἀκούς, αἶκον ἀκουσμαν ντό θὰ 'φτάς ἀτο ; (σὺ διόλου δὲν ἀκούς, τοιαύτην ἀκοὴν τί θὰ τὴν κάμης; 'κ' ἀκούς ἀντὶ 'κὶ ἀκούς) Τραπ.

ἀκουσμός ὁ, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκούω.

Φήμη, διάδοσις περὶ τίνος ἔνθ' ἄν. : Εἶδ' ἀκουσμός ἦτον εὐτός! Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει! Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Νὰ βγῇ ἀκουσμός ἔς τὰ χωριά, διαλαλημός ἔς τὴ χώρα Κρήτ.

ἀκουσούρευτος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.)—Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουσουρευτός <κουσουρεύω.

Ὁ χωρὶς ἐλάττωμα ἔνθ' ἄν. : Ἀκουσούρευτο παιδί Κονίστρ. Συνών. ἀψεγάδιαστος.

ἀκουστιά ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀκουστιά Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀκ'στιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἡκουστιά Κέρκ. (Ἀργυράδ.) ἀκ'στιά Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Κυδων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'κουστιά Ἄνδρ. Σέριφ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκουστός.

Ἐξ ἀκοῆς, συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω, σπανίως δὲ τοῦ ξέρω ἔνθ' ἄν. : Τό 'χω ἀκουστιά (ἔχω μάθει ἐξ ἀκοῆς) σύνθηθ. Ἀκουστιά τὴν ἔχω καὶ ὡς τὴν ὁστορία 'φτῇ (ὁστορία=ἱστορία) Νάξ. Ἀκουστιά τὰ 'χ'νι πῶς αὐτεῖνα τ' ἀμπέλιμα τὰ εἶχι τοῦ μαναστήρ' Αἰτωλ. Αὐτὸ τὸ ξέρω ἀκουστιά Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Καὶ μετὰ τῆς προσωπικῆς ἄντων. μου, σου κτλ. : Ἀκουστιά μου τό 'χω Εὐβ. κ. ἄ. Συνών. ἀγροικητά. Πβ. ἀκ ο ἢ 3.

ἀκουστής ὁ, Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀκουστής.

Εἰδήμων, γνώστης ἐξ ἀκοῆς : Ἀκουστής εἶμαι. Συνών. ἀκουγιάρις.

ἀκουσιὰ ἡ, Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκουστός.

Ἀκρόασις : Φρ. Οὔτε φανὰ οὔτ' ἀκουσιὰ. Πβ. συνών. φρ. οὔτε φωνή οὔτε ἀκρόασι (ἰδ. λ. ἀκρόασι).

ἀκουστικὸ τό, Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀκουστικόν.

Τὸ νὰ ἀκούῃ τις καλῶς, ὅξεϊα αἰσθησις τῆς ἀκοῆς : Ἐχει ἀκουστικὸ σὰν τοῦ λαγοῦ.

ἀκουστός ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκ'στός Κυδων. Τήν. ἀκ'στός Ἡπ. 'κουστός Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκουστός.

1) Ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ Κρήτ. : Ἡ φωνή του εἶναι ἀκουστή. 2) Ὁ ἐξ ἀκοῆς ἐγνωσμένος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Χαλδ.) : Ἀκουστό τό 'χω Κρήτ. Ἐν τὸν ἡξέρω, ἀμ-μὰ ἔχω τον ἀκουστόν Κύπρ. Τό 'χω ἀκουστό ἀπ' τ'ς παλαιοὶ ἀνθρώπ' Τήν. Ἀκουστόν ἔχ' ἀτο Χαλδ. Ἀτὸ τὸ λόγον ἀκουστό ἔχ' ὁ Ὁφ. Συνών. ἀγροικητός. Πβ. ἀπακουστός. 3) Ἐνδοξος, περίφημος, περιώνυμος πολλαχ. : Ἀκουστός εἶναι ὁ δεῖνα Τήν. || Ἄσμ.

Κινᾷ ἡ Ἠλιογέννητη ἔς τοῦ Χαντζερῆ νὰ πάγῃ,

ἔς τὸν πύργο του τὸν ἀκουστό, μέσ' ἔς τ' Αἰδονᾷ τὸ κάστρο

Ἡπ. Συνών. ξακουστός. 4) Τὸ θηλ. 'κουστή οὐς, μνεῖα, λόγος Πελοπν. (Λακων.) : Φρ. Κρατοῦν τὴν 'κουστή τοῦ δεῖνα (ἔχουν τὴν μνεῖαν, λέγουν περὶ αὐτοῦ).

ἄκουτα ἐπίρρ. Ἡπ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκουτος.

Χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ τι, ἀποφητὶ ἔνθ' ἄν. : Ἐπῆγα ἄκουτα ἄκουτα Ἡπ. Ἡρῆτι ἄκουτα ἄκουτα κὶ μὴ ξάφνισι αὐτόθ.

ἀκουτάλευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκ'τάλιφτους Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουταλευτός <κουταλεύω.

Ὁ μὴ ἀνιχνευθεῖς, ὁ μὴ ἐρευνηθεῖς : Δὲν ἄφ'κι τόπον ἀκουτάλιφτου.

*ἀκουτελογέμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουτ'λουγέμ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀκουτ'λουγιόμ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτελογεμιστός <κουτελογεμίζω.

Ὁ μὴ ἔχων γεμισμένον, πλήρες διὰ προσθέτου τοιχείου τὸ μεταξὺ τῆς ἄνω ὀριζοντίας ἐπιφανείας τοῦ τοίχου καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ τοποθετημένης πλαγίας δοκοῦ τῆς ἀετοειδοῦς στέγης σχηματιζόμενον τριγωνικὸν διάστημα, ἐπὶ τοίχου : Ἀκουτ'λουγιόμ'στου δ'βάρ'.

ἀκούτης ὁ, Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀκούτη ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. Μεσσήν. Ὀλυμπ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ αὐχὴν, τὸ κατ' ἰνίον ὁστοῦν Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. κούτικας κούτρουφας. 2) Τὸ ὀπισθεν, τὸ ἀμβλὺ μέρος τεμνόντων ὀργάνων, μαχαίρας, πελέκεως κττ. Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. Μεσσήν. Ὀλυμπ.) : Τὸν βάρεσε μὲ τὴν ἀκούτη Ἀρκαδ. Αὐτὸ τὸ μαχαίρι τ' ἀκονίζω καὶ μένει ἀκούτη Μεσσήν. || Φρ. Τὸ σπαθὶ κόψε κόψε ἔγινε ἀκούτη (παρῆλθεν ἡ δύναμις ἡ ἐποχὴ τινος) Λάστ.

ἀκοῦτος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. acuto.

Ὁξύς, ὀξύτονος, ἰδίᾳ ἐπὶ φωνῆς καὶ μουσικῆς.

ἄκουτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκούω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀκουσθεῖς.

